

Keď sme prišli do rehole, všetko bolo také nejaké milé. Dokonca aj my sme boli milí pre spolubratov či spolusestry. Síce na sebe denne pracujeme, ale milé to voľajako potroške byť prestáva :).

I keď vieme, že sme tam, kde nás Boh chcel mať, a robíme to, čo máme, naša milota sa voľajako vytráca.

Čo sa stalo, že keď v dnešnom evanjeliu (Lk 4, 21 - 30) Ježiš hovorí, „všetci mu prisviedčali a divili sa milým slovám, čo vychádzali z jeho úst“? Hovorí ďalej, pravdu ako vždy (on ani iné nemôže 😊)... a zle je! „Keď to počuli, všetkých v synagóge zachvátil hnev. Vstali, vyhnali ho... viedli na zráz... chceli ho zhodiť“ (v. 28 - 29).

Poslucháči totiž počujú, čo my neregistrujeme. Ježišovo poslanstvo je im jasné. Poznáte ma a to vám bráni vidieť. Viete, čo som robil doteraz, a chcete zázraky, lebo si myslíte, že máte na ne najväčší nárok, keďže som z vášho mesta.

Omyl! Boh sa dáva zadarmo, nie za odmenu. Tak ako proroci urobili zázraky tam, kde boli otvorené srdcia, nie tam, kde si na tie zázraky niekto uplatňoval nárok. Lebo toto je Boží plán - level TOP SECRET: spasiť všetkých a zadarmo. To sa nám ale nemusí až tak páčiť. Že všetkých. Že zadarmo. Že z toho nemáme pred ostatnými žiadne výhody.

Vráťme sa k nám, zasväteným. Čo sme im urobili, že na nás pozerajú inak? Dal by Boh, aby tú zmenu vyprovokovalo naše radikálne nasledovanie Krista, podriadenosť jeho hlasu a sprevádzaniu svedníkom a snaha o naplnený evanjeliový život. Ak niečo iné, je to priestor na naše pokánie a obrátenie.

Františka Čáčková OSF

Foto: halfpoint.sk

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)